

ДО КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ТУК.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ СЪОБРАЖЕНИЯ

ОТ

ГРУПА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ОТ ³⁷ЗЕТО
НАРОДНО СЪБРАНИЕ

ПО К.Д.№ 11/1996 ГОДИНА

Уважаеми господа конституционни съдии,

Молим Ви, при решаване на настоящето дело, да имате предвид освен досега изложените ни съображения и следните, допълнителни такива:

1. Смятаме, че указите на президента, издадени на основание чл. 129, ал.2 от Конституцията изобщо не следва да се приподписват от никого, вкл. и от председателстващата заседанията на Висшия съдебен съвет на което е взето решението да се предложи на президента назначаването на председатели на Върховния касационен съд и на Върховния административен съд.

По този въпрос изцяло споделяме аргументите, изложени в искането на главния прокурор, които считаме за изключително точни и силни.

След като по силата на чл. 8 от Конституцията държавната власт е разделена на законодателна, изпълнителна и съдебна и само по отношение на съдебната власт се акцентира, че тя е независима - чл. 117, ал.2 от Конституцията, не може един указ на президента по материя, засягаща именно назначения и освобождавания в съдебната власт да бъде поставяна в зависимост от подпис на представител на изпълнителната власт.

Точно е казано, че основните правомощия на президента са изброени в чл. 98 от Конституцията и само по отношение на тези правомощия чл. 102, ал.3 от Конституцията посочва кои от указите на президента трябва да бъдат приподписани от министър-председателя или съответния министър и кои не.

Но правомощията на президента по отношение на съдебната власт не се съдържат в изброяването на чл. 102, ал.3 от Конституцията; те са регламентирани в чл. 129, ал.2 от нея и се намират в друга глава на Конституцията.

След като съдебната власт е независима от изпълнителната, недопустимо е издаваните укази от президента по отношение на

съдебната власт да бъдат приподписвани от представител на изпълнителната власт.

Особено силно е позоваването в искането на главния прокурор на положението с указите на президента, издавани от него на основание чл. 150, ал.1 от Конституцията - за назначенията на членовете на Конституционния съд от квотата на президента.

Тези укази, също не се приподписват от никой, просто защото няма кой да ги приподпише - тогава не може да бъде нито министър-председателя, нито съответния министър.

И не случайно досега издадените от президента укази за назначения в Конституционния съд.

От това следва генералният извод, че изискването за приподписване на указите на президента, залегнаааало в чл. 102, ал.3 от Конституцията се отнася сааааааааамо за указите, издавани от него в кръга на неговите правомощия по чл. 98 от Конституцията, но не и за указите, издавани от него в кръга на неговите правомощия по глави шеста и осма от Конституцията.

3. Правилна е и застъпената теза, че неприподписване на указите дори по чл. 102, ал.3 от Конституцията не лишава тези укази от правната им сила. Приподписването не е част от юридическия състав на един указ; то е по-скоро средство за узнаване от министър-председателя или съответния министър, че даден указ е издаден.

Да се приеме обратната теза - че неприподписването на един указ на президента от министър-председателя или от съответния министър лишава указа от правната му сила е правно неиздържано. Това би означавало, всеки един министър, който се явява "съответен" или министър-председателят да могат да блокират указите на президента, отказвайки да ги подпишат, т.е. министър-председателят и отделните министри да се поставят над президентската институция.

Съобразно Конституцията и действащото ни законодателство, министърът на правосъдието не може да назначи или да уволни дори един районен съдия; може ли тогава да се поддържа успешно, че с неподписване на указа на президента за назначаване на председател на Върховния касационен съд или на Върховния административен съд, той би могъл да блокира установените с Конституцията правомощия на Висшия съдебен съвет и на президента.

3. В искането не е намерило място един друг важен въпрос, но на нас ни се струва, че с оглед пълнотата на тълкуването, което ще даде Конституционния съд на определени текстове от Конституцията, добре е той да се произнесе и по този въпрос.

Става дума за това, дали указите на президента по чл. 129, ал. 2, чл.147, ал.1 и чл.150, ал. 1 от Конституцията трябва да се обнародват и какво значение би имало едно необнародване.

Чл.5, ал.2 от Конституцията има предвид обнародването в "Държавен вестник", за да влезе в сила, само на НОРМАТИВНИТЕ актове, респ. нито един от двата издадени от президента укази не се нуждае от обнародване, за да влезе в сила.

Това е така, защото тези укази не са НОРМАТИВНИ , А ИНДИВИДУАЛНИ ПРАВНИ АКТОВЕ, след.те са влезли в сила още в момента на тяхното издаване.

II. Основателно е направеното искане да обявяване за противоконституционен текста на точка 2 от Решението на Народното събрание.

Противоречи на Конституцията Народното събрание да има право да променя текста на действащите разпоредби на Конституцията.

Така напр., докато в параграф 4 от Преходните и заключителни разпоредби на Конституцията ясно е казано, че установените с Новата Конституция организация на съдебната власт ще започне ДА ДЕЙСТВУВА с приемането на устройствените и процесуалните закони.

С това решение на Народното събрание всъщност се изземват правомощията на Висшия съдебен съвет и на президента за назначаване на председатели на Върховния касационен и Върховния административен съд, възложени им от Конституцията.

Противно на конституцията, която говори, че новата организация ще започне да действа след приемане на устройствените и процесуалните закони, в Решението по същия въпрос всъщност се забранява на Висшия съдебен съвет и на президента да започнат организирането /а не действията !/ ѝ. Защото може да действа само нещо, което преди това е създадено.

За групата народни представители

/ Йордан Соколов /